

РЕШЕНИЕ

№ 522

гр. София, 28.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 24.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7402** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс, във връзка с чл. 148, ал.1, във връзка с чл. 22, ал. 7 от Закона за енергетиката и чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.).
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от С. Р. И. - Изпълнителен директор, срещу Решение № Ж- 445 от 14.06.2018г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР). Жалбоподателя счита, че същото е незаконосъобразно, тъй като изводите на административния орган не кореспондират със събраните доказателства и приложимия материален закон. Счита, че решението е постановено при наличие на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с целта на закона. По изложените съображения в жалбата моли, решението да се отмени като незаконосъобразно. С жалбата прави искане за присъждане на разноски по делото.

В с.з. жалбоподателят не изпраща представител и не изразява становище по жалбата и направените с нея искания.

Ответната страна – КЕВР, чрез процесуалните си представители юрк. Н. и юрк. Т. оспорва жалбата. По съображения изложени в с.з., в които излага твърдения, които противопоставя на тези, направени в жалбата моли, тя да не се уважава. Претендира

юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – В. Р. Х., редовно призован не се явява и не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура, уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София – град, III отделение, 60-ти състав, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

С решение № Ж- 445 от 14.06.2018г. на КЕВР, на основание чл. 22, ал. 1, т. 2, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във връзка с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, е задължено [фирма] в т.1 и т.2 съответно: да

1. Да изпраща на г-н В. Р. Х. уведомителни съобщения по електронна поща за задълженията му в предвидения десетдневен срок за уведомяване преди датата на падеж на задължението при спазване на срока по чл. 55, ал. 2 във връзка с ал. 1 от ОУ.

2. Да информира Комисията писмено за изпълнение на указанието по т. 1 в продължение на шест месеца, като предоставя справки за изпращане на уведомителни съобщения по електронна поща за задълженията на клиента за всеки месец.

Производството пред КЕВР е образувано в резултат от постъпило писмо с вх. № Е-04-02-117 от 13.04.2018 г. от Комисията за защита на потребителите, към което е приложена жалба от заинтересованата страна В. Р. Х. от [населено място], ул. „Народен герой” № 6, [жилищен адрес] срещу [фирма] относно неполучаване на фактура.

На основание чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката, чл. 142 от НЛДЕ и чл. 39, ал. 1 от Правилника за дейността на Комисията за енергийно и водно регулиране и нейната администрация е образувана преписка и е извършена проверка по документи.

В жалбата си заинтересованата страна твърди, че не е бил уведомен от дружеството чрез SMS. обаждане или имейл за задълженията си. Жалбоподателят посочва, че е получил известие на 10.01.2018 г. за задължения в размер на 3.19 лв., които е заплатил. На 12.02.2018 г. при регулярна проверка на сметките си в портала www.epay.bg. жалбоподателят е установил задължение в размер на 153,60 лв. към [фирма], за което твърди, че не е бил уведомен своевременно. Според г-н Х. в телефонен разговор служител на дружеството е потвърдил, че клиентът не е уведомен, както и че последният срок за безлихвено плащане на задълженията е в същия ден. Жалбоподателят счита, че дружеството не е спазило задълженията си да го информира навреме за дължими плащания.

С писмо с изх. № Е-04-02-117 от 17.04.2018 г. КЕВР е изискала от [фирма] мотивирано становище във връзка с изложените в жалбата на заинтересованото лице твърдения.

От страна [фирма] е депозирано становище, обективизирано в писмо с вх. № Е-04-02-117 от 26.04.2018 г., според което заинтересованата страна г-н В. Х. е клиент на [фирма] от ноември 2011 г. В становището е посочено, че клиентът ползва услугата „Отказ от хартиена фактура“ от 19.05.2015 г., чрез която при наличие на ново задължение на клиента се изпраща съобщение на предоставения от него имейл, а самата фактура той може да види на сайта на дружеството, чрез интернет платформата „Моят О.“. На 06.10.2017г. и на 08.01.2018 г. [фирма] е уведомило, чрез електронна поща клиентите си, че считано от 01.10.2017 г. е в сила нова регулация, регламентираща реда и начина на определяне на цените за достъп и пренос на природен газ през газопреносната мрежа на [фирма], като са посочени относимите нормативни актове. През месец януари дружеството е извършило изравняване между начислените и реално направените разходи за резервиран капацитет за последното тримесечие на 2017 г. По партидата на г-н Х. съответният коригиращ финансов документ е дебитно известие за сума в размер на 3,19 лв. с дата 10.01.2018 г. Фактурата за потребено количество природен газ за месец януари е издадена на 31.01.2018 г. и е на стойност 153,60 лв. с падеж 12.02.2018 г. Фактурата е публикувана на платформата „Моят О.“ на 06.02.2018 г. На същата дата клиентът е бил уведомен за нея по електронната поща.

Към становището на [фирма] е приложена справка за изпратените уведомителни съобщения по електронна поща (имейл) до г-н Х. за периода 06.10.2017- 06.04.2018 г.

Безспорно по делото е, че [фирма] има издадена лицензия № Л-184-08 от 17.12.2004 г. за осъществяване на дейността „разпределение на природен газ“ и лицензия № Л-184-12 от 27.04.2009 г. за осъществяване на дейността „снабдяване с природен газ от краен снабдител“ за територията на Столична община и [община].

В. Р. Х. е клиент на дружеството от м. ноември 2011 г. На основание отказ на клиента от издаване на хартиена фактура [фирма] е качвало всички фактури в електронен формат на платформата „Моят О.“ и е уведомявало титуляра чрез имейл на датата, на която фактурите са били достъпни.

От предоставената от дружеството справка е установено, че фактурата за м. януари 2018 г. е била качена на платформата „Моят О.“ шест календарни дни преди датата на падежа.

Въз основа събраните данни и доказателства, след приключване на проверката по жалбата, на основание чл. 145, ал.1 от Наредба № 3, от дирекция „Природен газ“ на Комисията за енергийно и водно регулиране, е изготвен доклад вх.№ Е-ДК-500 от 04.06.2018 г. Изготвен е и проект на решение, отразено в протокол № 107 от 14.06.2018г., в които са отразени обстоятелствата по жалбата, становището на проверяваното лице, събраните по административната преписка доказателства, правните и фактическите констатации по жалбата. Към тях са приложени и всички

събрани по административното производство доказателства.

При тази фактическа обстановка енергийният регулатор е установил с решение № Ж-445/14.06.2018г., че от приложените към преписката доказателства, безспорно е видно, че [фирма], в качеството му на оператор на газоразпределителната мрежа, не е съобразил действията си със закона, поради което и са му дадени задължителни предписания.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима/решението е връчено на 18.06.2018г., видно от приложеното по делото на лист 15 известие за доставяне, а жалбата е изпратена по пощата на 02.07.2018г. – л.42/, като подадена от надлежна страна в срока по чл. 149, ал. 1 АПК и срещу индивидуален административен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

1. Според чл. 146, т. 1 АПК, административният акт трябва да е издаден от компетентен орган- по материя, по място и по степен (и по време, при издаването му по реда на възобновяване на производството-чл.99 и сл. АПК). В съответствие с ТР №2/1991г. на ВС, всяко некомпетентност води до нищожност. В конкретния случай, оспореното Решение не е засегнато от порока по чл. 146, т. 1 АПК. Оспореният акт е издаден от компетентен независим специализиран държавен колективен орган, на когото са възложени функции по регулиране на дейностите в енергетиката, във водоснабдяването и канализацията – чл. 22 ЗЕ, в рамките на законите му правомощия, регламентирани в чл. 142 и чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г.
2. Неспазването на установената форма за административен акт-чл. 146, т. 2, вр. чл. 59 АПК поначало може да доведе само до унищожаемост на акта, освен ако порокът във формата е толкова съществен, че практически се равнява на липса на форма, а отгук- и на липса на волеизявление.

Обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма – чл. 59, ал. 2 от АПК. От формална страна актът съдържа фактически и правни основания с оглед на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

Съгласно чл. 59 от АПК, компетентният административен орган следва да издаде мотивирано решение. Когато административният акт се издава в писмена форма, той трябва да съдържа изчерпателно посочените реквизити в чл. 59, ал. 2 от АПК. Решение № Ж-445/14.06.2018г. на КЕВР е прието при спазване на установената форма съгласно чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК, оформено е в съответствие с изискванията на ЗЕ, НЛДЕ и Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация. Решението съдържа подробни мотиви по отношение на всички твърдения, съдържащи се в жалбата на В. Р. Х. срещу [фирма] с писмо с вх. № Е-04-02-117 от 13.04.2018 г. от

Комисия за защита на потребителите, ведно с преписката и със становището на обществения доставчик по жалбата. Решението на КЕВР е в съответствие с фактическите установявания на Комисията по всяко едно от твърденията в жалбата, направени в резултат на анализа на всички събрани в хода на административното производство данни и представените доказателства. Административният акт съдържа подробно изложение на всички факти и документи, които са взети предвид от КЕВР при изясняване на релевантните факти и обстоятелствата от значение за случая и за решаване на жалбата.

Решението е мотивирано, описани са изцяло фактите, водещи до решението да се дадат задължителни указания на [фирма]. В тази връзка съда изцяло споделя мотивите на решаващия орган. Безспорно е, че взаимоотношенията между [фирма], в качеството му на продавач и потребител на природен газ за битови нужди, в качеството му на купувач, се уреждат с Общи условия за продажба на природен газ на потребители за битови нужди (ОУ), одобрени от Комисията и публикувани на интернет страницата на дружеството.

Съгласно чл. 55, ал. 1 от ОУ заплащането на потребените количества природен газ се извършва на основание на издадени от Продавача фактури, изпратени на адреса на газоснабдения имот.

Съгласно чл. 55, ал. 2 от ОУ срокът за заплащане на потребените количества природен газ не може да бъде по-малък от десет календарни дни и е еднакъв за всички купувачи.

От представените по преписката документи може да се направи изводът, че [фирма] не е спазило срока за уведомяване на клиента за неговите задължения за м. януари 2018 г. в минималния десетдневен срок за уведомяване преди датата на падеж на задължението съгласно ОУ.

3. Неспазването на административнопроизводствените правила- чл. 146, т. 3 АПК- може само по изключение да доведе до нищожност-тогава, когато е довело до липса на волеизявление, а очевидно такова не е налице спрямо процесния акт.

Според чл. 143, ал. 6 от Наредба № 3/ 21.03.2013 г. КЕВР следва да поиска писмено становище от енергийното дружество по получената жалба, както в случая е и сторено (писмо с изх. № Е-04-02-117/17.04.2018 г.). От дружеството е получен отговор вх. № Е-04-02-117/26.04.2018 г. След което в съответствие с чл. 144 от Наредба № 3/ 21.03.2013 г. са събрани всички доказателства и след приключване на проверката е изготвен доклад (вх. № Е-Дк-500 от 04.06.2018 г.), предхождащ издаването на процесното решение (чл. 145 от Наредба № 3/ 21.03.2013 г.). Видно от представените доказателства, КЕВР е изяснила фактите и обстоятелствата от значение за случая. Въз основа на установените фактически обстоятелства и при съобразяване на приложимите нормативни разпоредби настоящият съдебен състав приема, че КЕВР при провеждане на административното производство и при постановяване на индивидуалния административен акт, не е допуснало нарушение на административнопроизводствените правила.

4. Освен това, в пределите на дължимия от съда контрол за законосъобразност на оспорения индивидуален административен акт /чл.168, ал.1, вр. чл. 146 АПК/, е да прецени съответствието му с приложимите материалноправни разпоредби (чл. 146, т. 4 АПК). Противоречието с материалния закон- чл. 146, т. 4 АПК - води до нищожност само, когато е налице пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е лишен изцяло от законно основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон и от нито един орган.

В конкретния случай, съдът намира оспорвания акт за издаден в съответствие на материалноправните разпоредби.

По изложените съображения съдът приема за законосъобразно оспореното решение на регулаторния орган, с което предвид установеността на твърдените от жалбоподателите пред КЕВР, нарушения, извършено от [фирма] са дадени задължителни законосъобразни указания за отстраняването им. Настоящият състав намира, че решение № Ж-445/14.06.2018г. е законосъобразно и правилно, постановено от компетентен държавен орган в рамките на очертаната му от Закона за енергетиката /ЗЕ/ материална компетентност, при спазване на установените процесуални правила и в съответствие с целта на закона. Поради това жалбата, по която е образувано съдебното производство, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на ответникът следва да се присъдят разноски, поради което и на основание чл. 143 и чл. 144 от АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за правната помощ и съобразно правната и фактическа сложност на делото жалбоподателят следва да заплати на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно АПК, Административен съд – София – град, III-то отделение, 60-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от С. Р. И. - Изпълнителен директор срещу Решение № Ж- 445 от 14.06.2018г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР).

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на на Комисия за енергийно и водно регулиране, [населено място], юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 /двеста/ лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи.

СЪДИЯ: